

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (Judecător Lupașcu Natalia)
Dosarul nr. 3r-131/26
2-26005289-02-3r-02032026

DECIZIE

28 mai 2026

municipiul Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintelui completului, judecătorul
Judecătorilor

Mîra Ghenadie
Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae

soluționând, fără ședință de judecată, recursul declarat de avocatul Roșca Vladislav, în interesele recurentului Josanu Andrei împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 4 februarie 2026, prin care a fost respinsă cererea depusă de Josanu Andrei privind suspendarea executării actului administrativ contestat, în cauza de contencios administrativ inițiată la acțiunea formulată de Josanu Andrei împotriva Serviciului Fiscal de Stat, terț S.R.L. „Metalsarm”, privind anularea actului administrativ individual defavorabil,

CONSTATĂ:

Circumstanțele cauzei:

La 19 ianuarie 2026, Josanu Andrei a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând:

1) anularea Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Josanu Andrei și a Deciziei nr. 754/248 din 17 decembrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat, pe marginea contestației ;

2) *suspendarea executării Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Andrei Josanu.*

În motivarea solicitării privind suspendarea executării actului administrativ individual contestat reclamantul a indicat că executarea imediată a Deciziei Serviciului Fiscal de Stat ar genera un prejudiciu patrimonial ireparabil.

Reclamantul a precizat că se confruntă cu probleme grave de sănătate, fiind diagnosticat cu ***** ce necesită tratament continuu, intervenții medicale periodice și resurse financiare considerabile.

Reclamantul a notat că executarea imediată a Deciziei SFS, pe care o consideră ilegală, l-ar priva de fondurile necesare tratamentului *****, punând în pericol starea sa de sănătate. Riscul ca reclamantul să nu mai poată urma tratamentul și să facă consultațiile necesare devine real, iminent și cu consecințe ireversibile.

Ca persoană fizică, executarea imediată a Deciziei afectează semnificativ inclusiv echilibrul bugetului personal și duce la imposibilitatea achitării obligațiilor cotidiene (cheltuieli de întreținere, rate, etc.).

Totodată, reclamantul a menționat că constrângerea de a achita impozite considerabile din venituri obținute cu mulți ani în urmă și care au fost folosite deja pentru tratament, generează un prejudiciu moral, manifestat prin stres și anxietate, care nu pot fi reparate ulterior.

Nu în ultimul rând, reclamantul a invocat că a fost citat de ofițerul de investigații Eugeniu Popescu din cadrul Serviciului Fiscal de Stat. Această circumstanță denotă faptul că în temeiul Deciziei SFS, s-au inițiat și o investigație, ceea ce generează un prejudiciu moral și mai mare pentru reclamant.

Reclamantul a subliniat că în speță, există suspiciuni serioase privind legalitatea Deciziei, întrucât Serviciul Fiscal de Stat a aplicat în mod eronat cota de 12% în loc de 6% asupra dividendelor obținute din România, fără a aduce o explicație plauzibilă de ce aceleași venituri, pentru aceiași subiecți ar fi impozitate diferit. Impozitarea diferită a dividendelor obținute în străinătate, decât cele obținute în Republica Moldova, în lipsa unei norme în Codul Fiscal care face o asemenea deosebire, reprezintă o încălcare serioasă care constituie temei de suspendare a Deciziei Serviciului Fiscal de Stat.

De asemenea, reclamantul a indicat că Serviciul Fiscal de Stat nu a aplicat scutirea personală, deși art. 33 din Codul fiscal prevede clar că veniturile din dividende prevăzute la art. 90¹ nu se includ la calcularea plafonului de 360 000 lei. Această neglijență, în ochii unui observator independent, ridică semne mari de întrebare cu privire la legalitatea Deciziei.

Reclamantul a evidențiat că la analiza existenței motivul de suspendare de la art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, legislatorul nu impune reclamantului să demonstreze, la această etapă, incontestabil ilegalitatea actului, ci doar că există o posibilitate rezonabilă ca acesta să aibă succes prin acțiunea sa, datorită argumentelor și probelor anexate. În speță, aplicarea eronată a art. 33 și art. 90¹ din Codul fiscal este o eroare evidentă susținută prin argumente de drept.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 4 februarie 2026, a fost respinsă cererea formulată de Josanu Andrei privind suspendarea executării Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Andrei Josanu.

Pentru a dispune astfel, prima instanță a reținut în esență că *„argumentele reclamantului referitor la ilegalitatea actului administrativ contestat poate fi*

confirmat sau infirmat în definitiv doar după o examinare minuțioasă și multiaspectuală a fondului cauzei, însă până la derularea exercițiului dat, la această etapă procesuală judecătorul consideră prematur impunerea suspendării executării actului administrativ a cărei prezumție de legalitate se va afla în stare imponderabilitate până la soluționarea definitivă a litigiului deferit judecății.

Or, argumentele reclamantului Andrei Josanu, expuse în cererea cu privire la suspendarea actului administrativ contestat, nu se referă la aparența de nelegalitate a actelor administrative contestate, ci privesc însuși fondul aspectului litigios și reprezintă veritabile critici de ilegalitate care se analizează în cadrul acțiunii în contestare, care în opinia judecătorului, nu pot fi subsumate condiției cazului bine justificat la această etapă.

În consecință, având în vedere că perpetuarea efectelor juridice a actului contestat, nu atestă printr-o analiză de prima facie a indicilor de ilegalitate și despre cauzarea unor prejudicii iremediabile, judecătorul apreciază cererea ca neîntemeiată.

Suplimentar, argumentele în susținerea existenței pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, judecătorul le apreciază ca fiind neîntemeiate și fără suport probant.

Prin pericol iminent se prezumă situații și împrejurări care sunt de natură să producă, prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, în raport cu destinatarul, prejudicii ireparabile, circumstanță ce nu se circumscrie în cazul din speță. Or, paguba iminentă, presupune existența în cuprinsul actului vizat a unor dispoziții care, prin aducerea la îndeplinire ar produce reclamantului un prejudiciu greu sau imposibil de înlăturat în ipoteza anulării actului.

Suspendarea executării actului administrativ nu poate fi dispusă decât în condițiile în care reclamantul justifică pertinent și concludent survenirea pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a acestuia, prin analize concrete, probe exhaustive din conținutul cărora să rezulte o atare concluzie, dar și legătura de cauzalitate directă a efectului execuțional al actului administrativ contestat raportat la pretensele prejudicii survenite, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, ori repararea acestora cu dificultate.

Prin cererea privind suspendarea executării deciziei contestate, reclamantul nu a administrat probe în privința pericolului producerii unor prejudicii ireparabile.

Astfel, elementul cu privire la iminența survenirii unui prejudiciu ireparabil nu a fost argumentat și nici probat în regim suficient de obiectiv și convingător”.

Calea de atac exercitată:

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la 18 februarie 2026, avocatul Roșca Vladislav, în interesele recurentului Josanu Andrei a declarat recurs, solicitând anularea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 4 februarie

2026, cu emiterea unei noi încheieri prin care să fie admisă cererea formulată de Josanu Andrei privind suspendarea executării Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat.

În motivarea cererii de recurs, recurentul a indicat că prima instanță a respins suspendarea Deciziei SFS pe temeiul inexistenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea Deciziei, deoarece argumentele lui Andrei Josanu ar ține de fondul cauzei și instanța nu le poate examina la această etapă a procesului, unde se verifică doar existența unei aparențe de nelegalitate, nu și nelegalitatea propriu-zisă.

Recurentul a subliniat că Andrei Josanu a invocat exclusiv probleme de drept, referitoare la aplicarea eronată a normelor legale. Analiza acestora este posibilă la etapa examinării unei cereri de suspendare, deoarece nu este necesară administrarea probelor, stabilirea unor circumstanțe de fapt suplimentare sau realizarea unei analize complexe pe fond. De aceea, constatarea primei instanțe sunt neîntemeiate, iar instanța de recurs urmează să stabilească suspiciuni serioase privind legalitatea Deciziei, menite să determine suspendarea actului.

Recurentul a argumentat că SFS a aplicat ilegal cota generală de 12 %, în locul cotei speciale de 6 % pentru dividende, stabilită expres la art. 90¹ alin. (3¹) din Codul Fiscal, datorită simplului fapt al obținerii dividendelor în străinătate, fără existența unei norme legale care să instituie un tratament diferit.

Recurentul a indicat că dacă SFS ar fi aplicat cota legală de 6%, ținând cont de impozitul deja achitat în România (5 % pentru 2020-2022 și 8% pentru 2023), Andrei Josanu ar datora în Republica Moldova doar diferența efectivă de 1% pentru 2020-2022 și 0% pentru 2023, conform Convenției de evitare a dublei impuneri, dar nu 7% sau 6% cum s-a calculat în mod eronat (12% minus impozitul achitat în România).

Recurentul a menționat că diferența datorată conform legii și cea stabilită în Decizie este una semnificativă, iar executarea imediată a Deciziei ar conduce la încasarea unor sume considerabil mai mari decât cele legal datorate, ceea ce accentuează necesitatea suspendării până la clarificarea definitivă a legalității actului.

Recurentul a invocat că, conform art. 90¹ alin. (3¹) din Codul fiscal, cota impozitului pe venit reținut din dividende este de 6%.

Recurentul a susținut că legiuitorul moldav nu deosebește dividendele obținute de o persoană fizică rezidentă de la o societate din Republica Moldova vs. de la o societate din altă țară și nu indică că se aplică doar dividendelor reținute la sursă de societăți din Republica Moldova. Conform regulilor de interpretare, unde legea nu distinge, nici interpretul nu are dreptul să distingă, iar întrucât art. 90¹ alin. (3¹) din Codul fiscal reprezintă o normă specială, față de art. 15 lit. a) din Codul fiscal (normă generală), conform *lex specialis derogat legi generali*, norma specială urmează a fi aplicată în cazul dividendelor persoanelor fizice rezidente indiferent de locul obținerii lor.

Recurentul a indicat că art. 82 alin. (2) din Codul Fiscal confirmă că, pentru veniturile obținute în afara țării, trecerea în cont se calculează raportat la cota „care ar

fi fost calculată la cotele aplicate în Republica Moldova față de acest venit”. Această formulare demonstrează că legiuitorul a avut în vedere menținerea aceluiași regim fiscal pentru veniturile din străinătate ca și pentru cele obținute în țară, diferența fiind doar în metoda de plată.

Recurentul a notat că pct. 62 din Regulamentul cu privire la determinarea obligațiilor fiscale aferente impozitului pe venitul persoanelor fizice rezidente cetățeni ai Republicii Moldova (Anexa nr. 2 la HG nr. 693/2018) stabilește că: „În cazul impozitului pe venit achitat în orice stat străin, trecerea în cont a impozitului se realizează dacă acest venit urmează a fi supus impozitării și în Republica Moldova, conform modului stabilit la art. 82 din Cod, în baza documentului ce atestă veniturile obținute în statul străin, eliberat de autoritatea competentă a statului menționat, dar nu mai mult decât suma calculată la cotele aplicate în Republica Moldova”.

Recurentul a menționat că metoda de colectare (reținere la sursă sau achitare directă de către contribuabil) reprezintă doar un aspect tehnic, de procedură fiscală. În schimb, cota reprezintă un aspect de drept material. O societate din România, în mod practic, nu poate reține impozitul și-l transmite în bugetul de stat al Republicii Moldova. De aceea, statul a impus o metodă alternativă care constă din declararea dividendelor, plata directă a impozitului de către contribuabil, fără ca această soluție procedurală să afecteze cota de impozitare aplicabilă.

Recurentul a susținut că art. 90¹ alin. (3¹) din Codul fiscal indică atât cum se face plata, cât și nivelul cotei. Legiuitorul putea reglementa separat cota de impozitare și metoda de achitare a impozitului, însă a ales să le prevadă într-o singură normă. Această opțiune de tehnică legislativă nu poate fi interpretată în sensul că aceeași categorie de venit ar avea cote diferite de impozitare în funcție de modalitatea de achitare a impozitului.

Recurentul a indicat că aplicarea cotei de 6% este conformă principiilor de bază ale dreptului fiscal, prevăzute de art. 6 alin. (8) lit. b) și c) din Codul Fiscal.

Recurentul a menționat că pentru dividendele obținute în anul 2023, Josanu Andrei nu datorează impozite, contrar Deciziei SFS, deoarece cota achitată în România (8%) este mai mare decât cea datorată în Republica Moldova (6%), iar pentru anii 2020-2022, diferența la care are dreptul Republica Moldova este de doar 1% (6% în RM minus 5 % plătite în România).

Recurentul a subliniat că, în ochii unui observator independent, trimiterea SFS la norme generale ridică semne clare cu privire la ilegalitatea Deciziei. De asemenea, impozitarea diferită a dividendelor obținute în străinătate, decât cele obținute în Republica Moldova, în lipsa unei norme în Codul Fiscal care face o asemenea deosebire, reprezintă o încălcare serioasă care constituie temei de suspendare a Deciziei SFS.

Recurentul a indicat că SFS a constatat că Josanu Andrei nu mai beneficiază de scutirea personală prevăzută la art. 33 alin. (1) din Codul fiscal, deoarece Josanu

Andrei ar fi avut un venit anual impozabil care depășește plafonul de 360 000 lei pentru anii 2020-2023.

Recurentul a susținut că această interpretare este eronată, iar lipsirea lui Josanu Andrei de dreptul la scutire este ilegală.

Recurentul a invocat că, conform art. 33 alin. (1) din Codul fiscal, fiecare contribuabil (persoană fizică rezidentă) care are un venit anual impozabil mai mic de 360000 de lei, cu excepția veniturilor prevăzute la art.90¹, are dreptul la o scutire personală.

Recurentul a menționat că expresia „cu excepția veniturilor prevăzute la art.90¹” reflectă că veniturile din art. 90¹ precum dividendele, dobânzile, venitul din transmiterea în folosință a bunurilor etc., nu se iau în calculul plafonului de 360 000 lei.

Recurentul a indicat că, chiar dacă Josanu Andrei a obținut venituri mari din dividende, veniturile sale anuale din salariu (alte surse decât cele de la art. 90¹) au fost sub plafonul de 360 000 lei, motiv pentru care beneficiază în continuare de dreptul la scutirea personală prevăzută de art. 33 alin. (1) Cod fiscal.

Recurentul a menționat că la etapa examinării cererii prealabile, SFS nu a interpretat expresia „cu excepția veniturilor prevăzute la art.90¹”, deși Josanu Andrei a invocat această problemă de drept. Astfel, SFS admite o aplicare selectivă a normei legale, prin omiterea evidentă a unei părți esențiale a textului de lege.

Recurentul a evidențiat că, la analiza existenței motivului de suspendare de la art. 172 alin. (2) lit. a) din Codul administrativ, legiuitorul nu impune reclamantului să demonstreze incontestabil ilegalitatea actului, ci doar că există o posibilitate rezonabilă ca acesta să aibă succes prin acțiunea sa, datorită argumentelor și probelor anexate. În speță, aplicarea art. 33 din Codul fiscal este o eroare de drept evidentă, fapt pentru care există suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea Deciziei SFS.

Recurentul a menționat că executarea imediată a Deciziei SFS ar genera un prejudiciu patrimonial ireparabil.

Recurentul a indicat că se confruntă cu probleme grave de sănătate, fiind diagnosticat cu ***** ce necesită tratament continuu, intervenții medicale periodice și resurse financiare considerabile, fapt demonstrat prin probele anexate la cererea de chemare în judecată.

Recurentul a susținut că prejudiciul cauzat nu este unul pur patrimonial, limitat la ieșirea temporară a banilor și reparabil ulterior prin restituirea sumelor calculate eronat. Executarea imediată a Deciziei SFS l-ar priva pe Josanu Andrei de fondurile necesare tratamentului *****, punând în pericol starea sa de sănătate. Riscul ca Josanu Andrei să nu mai poată urma tratamentul și să facă consultațiile necesare devine real, iminent și cu consecințe ireversibile. Este evident că în situația producerii consecințelor ireversibile, nu va mai avea importanță o eventuală hotărâre de admitere a acțiunii, iar aceste consecințe nu vor putea fi reparate sau compensate în vreo formă.

Recurentul a menționat că, în calitate de persoană fizică, executarea imediată a Deciziei afectează semnificativ inclusiv echilibrul bugetului personal și duce la imposibilitatea achitării obligațiilor cotidiene (cheltuieli de întreținere, rate, etc.). Totodată, constrângerea de a achita impozite considerabile din venituri obținute cu mulți ani în urmă și care au fost folosite deja pentru tratament, generează un prejudiciu moral, manifestat prin stres și anxietate, care nu pot fi reparate ulterior.

Poziția intimatului pe marginea recursului:

Respectând principiul contradictorialității, în conformitate cu prevederile art. 38 din Codul administrativ, înaintea emiterii unei soluții, participanților la proces li s-a oferit posibilitatea de a-și expune punctul de vedere.

Astfel, la 17 martie 2026, Serviciul Fiscal de Stat a depus referință prin care a solicitat respingerea recursului declarat de Josanu Andrei, cu menținerea încheierii primei instanțe.

În susținerea poziției sale, intimatul a indicat că recursul declarat de Andrei Josanu este neîntemeiat, iar încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 4 februarie 2026 este legală și întemeiată, fiind emisă în conformitate cu prevederile legale.

Intimatul a menționat că argumentele invocate de recurent nu justifică existența unei îndoieli puternice asupra prezumției de legalitate de care se bucură actul administrativ, astfel că explicațiile acestuia nu sunt de natură să înfrângă principiul potrivit căruia actul administrativ este executoriu din oficiu.

Intimatul a susținut că paguba iminentă a cărei producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ trebuie să fie indicată concret, nu doar afirmată prin preluarea textelor de lege, rezultând că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedită de către recurent.

Intimatul a invocat că în cazul solicitării suspendării actului administrativ contestat, persoana urmează să dovedească temeinicia solicitării, respectiv că paguba sau pericolul iminent nu se prezumă, ci urmează a fi dovedite prin probe concludente.

Intimatul a făcut referire la Recomandarea R (89)8 din 13 septembrie 1989 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme administrative și Recomandarea R (2003)16 privind executarea deciziilor administrative și jurisdicționale în materia dreptului administrativ, menționând că măsurile provizorii de suspendare a actelor administrative contestate se acordă ținând cont de factori relevanți și interese, daune severe care ar putea fi remediate cu dificultate și existența unui caz prima facie împotriva valabilității actului.

Intimatul a susținut că, în speță, recurentul nu a confirmat existența cel puțin a uneia dintre condițiile necesare pentru suspendarea actului administrativ.

Intimatul a invocat prevederile pct. 32 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 32 din 24 octombrie 2003, referitoare la criteriile care urmează a fi verificate de instanță la examinarea unei cereri de asigurare a acțiunii.

Intimatul a subliniat că prevenirea unei pagube iminente presupune prevenirea unui prejudiciu material viitor și previzibil, care ulterior nu ar putea fi înlăturat.

Intimatul a considerat că această cerință nu este îndeplinită în cauză, întrucât paguba iminentă nu se prezumă, ci trebuie dovedită prin probe concludente și pertinente, iar recurentul nu a justificat existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și nici nu a demonstrat existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a acestuia.

Intimatul a concluzionat că nu au fost prezentate probe care să confirme existența unei pagube ireparabile, iar recursul declarat de Andrei Josanu este neîntemeiat, încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 4 februarie 2026 fiind legală și întemeiată, concluziile instanței de fond fiind conforme circumstanțelor pricinii și bazate pe probe veridice și suficiente, cu aplicarea și interpretarea corectă a normelor de drept material și procedural.

Admisibilitatea recursului:

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 2 martie 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, recursul a fost repartizat spre examinare în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Mîra Ghenadie.

În conformitate cu art. 241 din Codul administrativ, *„încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Încheierile primei instanțe și ale instanței de apel care nu se contestă separat cu recurs pot fi contestate odată cu fondul, dacă prezentul cod sau alte legi nu prevăd pentru încheierile judecătorești nicio cale de atac. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva”*.

Potrivit art. 242 din Codul administrativ, *„recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul”*.

Completul judiciar constată că Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, a emis încheierea recurată la data de 4 februarie 2026, aceasta fiind notificată recurentului la 6 februarie 2026 (f.d. 33). În consecință, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ apreciază că recursul declarat de avocatul Roșca Vladislav, în interesele recurentului Josanu Andrei la 18 februarie 2026 a fost depus în termenul prevăzut de lege.

Completul judiciar a stabilit că recursul a fost semnat de către avocatul Roșca Vladislav, care acționează în interesele recurentului Josanu Andrei, în baza mandatului avocațial seria/nr. MA 1464637 din 24 noiembrie 2025 (f.d. 3).

La fel, se reține că recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurenții își întemeiază pretențiile.

Totodată, se atestă că, recurentul Josanu Andrei a prezentat dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 lei în conformitate cu prevederile art. 2 al Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

În condițiile expuse mai sus, în temeiul art. 233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ constată întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului declarat de avocatul Roșca Vladislav, în interesele recurentului Josanu Andrei.

Conform art. 243 alin. (2) din Codul administrativ, *„instanța competentă soluționează recursul împotriva încheierilor judecătorești fără ședință de judecată. Dacă consideră necesar, instanța competentă poate cita participanții la proces”*.

Completul judiciar nu a identificat necesitatea citării părților pentru audieri orale, constatând posibilă soluționarea recursurilor în baza opiniilor scrise ale participanților și lucrărilor dosarului.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinicia încheierii atacate, în raport cu argumentele invocate în cererile de recurs și cu cadrul legal aplicabil raportului juridic litigios, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ apreciază că recursul este întemeiat și urmează a fi admis, cu anularea încheierii contestate și adoptarea unei noi încheieri, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 243 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, *„examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: anulează încheierea și adoptă o nouă încheiere”*.

Alineatul (3) al aceluiași articol, prescrie că *„decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris”*.

Din materialele cauzei rezultă că la 19 ianuarie 2026, Josanu Andrei a depus acțiune în contencios administrativ împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând anularea Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Josanu Andrei.

Concomitent, Josanu Andrei a solicitat suspendarea executării Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Josanu Andrei.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 4 februarie 2026, a fost respinsă cererea formulată de Josanu Andrei privind suspendarea executării Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Josanu Andrei.

Efectuând controlul judiciar al încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 4 februarie 2026, în lumina argumentelor invocate în cererea de recurs, Completul

de judecată consideră că soluția instanței de fond este nejustificată și contravine probelor din dosar.

În corespundere cu art. 214 alin. (1) - (4) din Codul administrativ, „suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2). Pentru probarea faptelor, participanții, în locul prezentării probelor obișnuite, pot depune o declarație pe propria răspundere. Instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică”.

În interpretarea corectă a normei enunțate, instanța de recurs reține că, prin reglementările art. 214 din Codul administrativ, legislatorul a stabilit ca garanție a asigurării legalității – suspendarea executării actului administrativ individual contestat.

Astfel, suspendarea reprezintă operațiunea de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic. Suspendarea executării actelor administrative reprezintă o garanție a asigurării legalității, ce intervine însă în cazuri de excepție, în situații limită. Ea are în vedere fie întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare) fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice.

Potrivit Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89) 8 din 13 septembrie 1989 privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme administrative, atunci când o instanță este sesizată cu o contestație referitoare la un act administrativ, iar instanța nu a pronunțat încă o decizie, solicitantul poate cere aceleași instanțe sau unei alte instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie împotriva actului administrativ, în decizia privind acordarea protecției provizorii solicitantului, instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți, inclusiv faptul că în cazul în care executarea actului administrativ este susceptibilă de a provoca daune și că acestea ar putea fi remediate cu dificultate și dacă există un caz prima facie împotriva valabilității actului.

Din conținutul Recomandării abordate se desprinde că măsurile de protecție provizorie dispuse de către instanța competentă pot lua forma de suspendare a executării actului administrativ, în întregime sau parțial, prin care se dispune în totalitate sau parțial restabilirea situației care a existat la momentul adoptării actului administrativ sau la orice modificare ulterioară și de impunere asupra administrației a oricărei obligații corespunzătoare, iar măsurile de protecție provizorie nu pot aduce în nici un fel atingere deciziei care urmează să fie luată de către instanța sesizată cu privire la contestarea actului administrativ.

Totodată, pentru a evita abuzurile nejustificate din partea reclamantului, judecătorului i se oferă posibilitatea de a aprecia întinderea și caracterul real, ireversibil al prejudiciului, a cărui producere iminentă este invocată de reclamant. Se mai reține că măsurile provizorii aplicate în fiecare caz separat de către instanța de judecată țin de substanța obiectului acțiunii. Instanța urmează să dispună măsura provizorie, care menține starea de fapt pe durata examinării cauzei, în circumstanțe în care în mod plauzibil există riscul unei pagube ireparabile.

Conform art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, „*motivele suspendării sunt:*

a) *existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil;*

b) *existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil”.*

Din sensul normei enunțate, rezultă că legislatorul a stabilit că actul administrativ poate fi suspendat doar în două condiții care nu urmează a fi îndeplinite cumulativ, și anume: în cazul confirmării incontestabile a existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, instanța de recurs reține că, la dispunerea suspendării executării actului administrativ, urmează a fi constatate existența acelor temeieri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

La rândul său, atât existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât și prejudiciul a cărui iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Prin urmare, legislatorul a conferit instituției procesuale de suspendare a executării actului administrativ - un caracter preventiv, în scopul evitării efectelor vătămătoare ale actului a cărui legalitate este pusă în discuție, scop care nu ar fi putut fi atins în ipoteza în care norma s-ar fi referit doar la o pagubă actuală. De altfel, iminența pagubei cu toate că se prezumă, trebuie și dovedită de către persoana care a solicitat suspendarea executării actului administrativ, instanța de judecată urmând să aprecieze rațional cu privire la aceasta.

Raportând cadrul legal la circumstanțele faptice ale cauzei, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru reține că la 28 octombrie 2025, Serviciul Fiscal de Stat a emis Decizia nr. 775/3602 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Josanu Andrei, prin care s-a decis:

1. A calcula și încasa la buget suma impozitului pe venitul persoanei fizice calculat în rezultatul controlului:

2 703 794 lei, impozitul pe venitul persoanei fizice inclusiv pentru perioadele fiscale: A/2020 în sumă de 718 660 lei, A/2021 în sumă de 1 537 654 lei, A/2022 în sumă de 236 301 lei și A/2023 în sumă de 211 179 lei;

2. A încasa la buget majorare de întârziere (penalitate), calculată în conformitate cu prevederile art. 228 alin. (2) și (3) din Codul fiscal, pentru neachitarea în termen a impozitului pe venit: - 1 302 997 lei

3. A aplica amendă pentru încălcările legislației:

- 47 260 lei (236 301 lei x 20 %), amenda pentru diminuarea impozitului pe venit, conform prevederilor art. 261 alin.(4) din Codul fiscal;

- 1 973 994 lei (2 467 493 lei x 80 %), amenda pentru eschivarea de la calcul și plata impozitului pe venit, conform prevederilor art. 261 alin.(5) din Codul fiscal;

- 800 lei (4 cazuri x 200 lei), amenda de la 200 la 400 de lei pentru fiecare dare de seamă fiscală, dar nu mai mult de 2000 de lei pentru toate dările de seamă fiscale, pentru nerespectarea modului de completare și de prezentare a Declarațiilor persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit (CET18) pentru perioadele fiscale A/2020-A/2023, conform prevederilor art. 260 alin. (1) din Codul fiscal.

Prin Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 754/248 din 17 decembrie 2025 emisă pe marginea contestației a fost menținută Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025.

Contestând în instanță actul administrativ individual defavorabil, prin acțiunea depusă, Josanu Andrei a solicitat suspendarea executării Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Josanu Andrei.

În această ordine de idei, Completul de contencios administrativ reține că, este de necontestat faptul că actul administrativ se bucură de prezumția de legalitate, de prezumția de veridicitate și prezumția de autenticitate, de unde decurge principiul că actul administrativ este executoriu din oficiu (*executio ex officio*) și imediat, el fiind însuși titlu executoriu, fără a mai fi nevoie de învestirea lui cu formulă executorie, atât timp cât instanța competentă nu a intervenit pentru a paraliza executarea sau pentru a-l anula.

De asemenea, din acreditarea ideilor mai sus expuse se desprinde și o altă concluzie, respectiv aceea că prezumția de legalitate de care beneficiază actul administrativ este o prezumție simplă (*iuris tantum*), în timp ce prezumția de adevăr legal (*res iudicata pro veritate habetur*), ce caracterizează actul jurisdicțional, este o prezumție absolută irefragabilă (*iuris et de iure*), de unde se deduce faptul că, uneori, actul administrativ are valoare juridică sau forță normativă inferioară hotărârii judecătorești.

Sub acest aspect, remarcabil fiind faptul că în procesul executării din oficiu a actelor administrative urmează a fi asigurat un anumit echilibru, precum și anumite

garanții către particulari, întrucât acțiunile autorităților publice nu pot fi discreționare, în același timp legea trebuie să furnizeze individului o protecție adecvată împotriva arbitralului. Tocmai de aceea suspendarea executării actului administrativ trebuie considerată ca fiind, în realitate un eficient instrument procesual aflat la îndemâna autorității emitente sau a instanței de judecată pentru a asigura respectarea principiului legalității, fiind echitabil ca atât timp cât autoritatea publică sau judecătorul se află în proces de evaluare, acestea să nu-și producă efectele juridice față de cei vizați.

Completul judiciar reiterează că, instanța nu trebuie de fiecare dată să procedeze la analiza criticilor de ilegalitate pe care se întemeiază însăși cererea de anulare a actului administrativ, ci la etapa soluționării cererii de suspendare trebuie să-și limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt și/sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ.

Deci, cu referire la primul temei prevăzut de legislator - ***existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil***, Completul de judecată reține că, prin noțiunea de suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, se înțeleg acele circumstanțe de fapt, care ar convinge judecătorul că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond și se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

Acest raționament, se desprinde din faptul că, ilegalitatea actului administrativ individual, este una din condițiile cumulative de admitere a acțiunii în contestare.

În privința acestei condiții de suspendare a executării actului administrativ individual defavorabil, rezultă că ilegalitatea actului administrativ individual, vizează două dimensiuni ale legalității, opusul ilegalității fiind legalitatea procedurală (formală) și legalitatea materială.

Totodată, pentru a înlătura chiar și temporar regula executării imediate a actului administrativ, prin suspendarea acestuia, instanța nu poate aprecia discreționar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actului administrativ.

În acest context, raportat la susținerea reclamantului Josanu Andrei, potrivit căreia asupra actului administrativ contestat planează suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea acestuia, precum și la argumentele intimatului Serviciul Fiscal de Stat, care invocă inexistența unor asemenea suspiciuni, instanța de recurs apreciază că, la această etapă procesuală, nu se impune o evaluare definitivă și concretă a acestor susțineri. Aceasta deoarece complexitatea raportului juridic dedus judecății, coroborată cu necesitatea de a analiza aspecte ce țin de diverse ramuri de drept, reclamă o abordare amplă și aprofundată, realizabilă exclusiv în cadrul judecății pe fond. Numai prin administrarea completă a probatoriului și printr-o examinare detaliată a circumstanțelor de fapt și de drept se va putea stabili, într-o manieră

obiectivă legalitatea sau ilegalitatea actului contestat. Or, o asemenea analiză exhaustivă nu poate fi efectuată în cadrul procedurii incidente privind suspendarea executării actului administrativ.

Ținând cont de cele menționate, instanța de recurs constată că, în prezenta speță, în limitele necesare examinării cererii de suspendare a executării actului administrativ individual contestat, nu s-au constatat obiectiv suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025. Argumentele invocate de Josanu Andrei referitoare la legalitatea actului administrativ contestat vizează aspecte ce țin de interpretarea și aplicarea normelor de drept fiscal, acestea urmând a fi analizate în detaliu în cadrul judecării cauzei pe fond.

Pe de altă parte, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ atestă că, în cazul de față, instanța de fond nu a atribuit o apreciere suficientă circumstanțelor particulare ale cauzei și nu a delimitat în mod corespunzător pericolul care ar putea surveni în cazul punerii în executare a Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025. În cadrul procedurii de suspendare, instanța urma să analizeze contextul specific al litigiului, având în vedere nu doar obiectul acțiunii formulate de reclamant, ci și temeiurile de fapt și de drept invocate de acesta pentru a demonstra existența unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului administrativ individual defavorabil.

Pe cale de consecință, Completul specializat conchide că în speță este incident drept temei pentru suspendarea executării actului administrativ individual contestat motivul prevăzut de art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ, or, executarea imediată și necondiționată a Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 ar constitui o ingerință disproporționată, susceptibilă să cauzeze reclamantului prejudicii ireparabile.

Instanța de recurs menționează că, suspendarea deciziei contestate nu înlătură definitiv efectele acesteia, ci doar le suspendă temporar până la soluționarea cauzei și emiterea unei hotărâri definitive și executorii, fiind astfel asigurată protecția efectivă a reclamantului și evitată producerea de prejudicii materiale inevitabile.

Astfel, cu referire la cel de-al doilea temei prevăzut de lege - ***existența unui pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil***, instanța de control judiciar constată că prima instanță a apreciat în mod eronat că această cerință nu este întrunită în prezenta cauză. Din materialele dosarului și susținerile părților rezultă că reclamantul a demonstrat, cu suficient grad de certitudine, existența unui risc real și iminent de producere a unor daune ce depășesc sfera unui prejudiciu reparabil prin mijloace juridice ulterioare. Eventuala menținere în executare a Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 ar genera efecte care, prin natura și amploarea lor, ar produce un impact direct asupra situației patrimoniale și personale a reclamantului, afectând posibilitatea acestuia de a dispune de resursele financiare

necesare tratamentului medical și afectând stabilitatea și echilibrul său financiar. Or, asemenea consecințe, odată produse, nu ar putea fi înlăturate prin simpla anulare ulterioară a actului administrativ contestat.

Completul judiciar reține că, la materialele cauzei au fost anexate înscrisuri care confirmă starea de sănătate a reclamantului și necesitatea continuării tratamentului medical de specialitate, acesta invocând că suferă de ***** ce necesită tratament continuu, intervenții medicale periodice și resurse financiare considerabile.

Din conținutul Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 rezultă că în sarcina reclamantului au fost stabilite obligații fiscale în cuantum semnificativ, inclusiv impozit pe venit, majorări de întârziere și amenzi, a căror executare imediată presupune încasarea unor sume considerabile. Totodată, din argumentele invocate de reclamant rezultă că aceste mijloace financiare sunt necesare pentru acoperirea cheltuielilor aferente tratamentului medical și întreținerii cotidiene.

De asemenea, din actele cauzei rezultă că prejudiciul invocat de reclamant nu are un caracter exclusiv patrimonial, susceptibil de a fi reparat ulterior prin restituirea sumelor încasate. În circumstanțele particulare ale cauzei, executarea imediată a actului administrativ contestat este susceptibilă să afecteze în mod direct accesul reclamantului la tratamentul medical necesar și să genereze consecințe ireversibile asupra stării sale de sănătate. Aceste circumstanțe confirmă caracterul real și iminent al prejudiciului invocat, precum și imposibilitatea reparării integrale a acestuia printr-o eventuală hotărâre favorabilă pronunțată ulterior pe fondul cauzei.

Ca urmare, instanța de recurs apreciază ca fiind neîntemeiată concluzia Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, potrivit căreia argumentele reclamantului privind existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile nu au fost probate suficient. În opinia Completului de judecată, prima instanță a apreciat în mod eronat circumstanțele particulare ale cauzei, or, menținerea executării Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 este susceptibilă să genereze consecințe disproporționate pentru reclamant, prin afectarea posibilității acestuia de a dispune de resursele financiare necesare tratamentului medical, precum și prin perturbarea echilibrului său financiar, circumstanțe care justifică acordarea protecției juridice provizorii până la soluționarea definitivă a litigiului.

În aceste condiții, suspendarea executării actului administrativ constituie o măsură necesară și proporțională pentru prevenirea producerii unor prejudicii ireparabile și pentru asigurarea protecției efective a drepturilor reclamantului până la soluționarea definitivă a litigiului. Or, anume pentru celeritate și prevenția producerii unor prejudicii iremediabile legiuitorul a oferit dreptul instanței de judecată să suspende executarea actului administrativ până la soluționarea cererii de chemare în judecată, cu atât mai mult cu cât suspendarea nu prezintă nici un risc sau o altă consecință iremediabilă ulterior, ci din contra asigură evitarea producerii unor prejudicii ireparabile.

În conexiunea celor relatate, circumstanțele stabilite de instanța de recurs infirmă constatările primei instanțe referitoare la inexistența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile și, corespunzător, confirmă temeinicia argumentelor invocate de recurentul Josanu Andrei.

Completul de judecată nu poate reține concluziile primei instanțe și argumentele invocate de intimatul Serviciul Fiscal de Stat în susținerea poziției sale, întrucât acestea nu sunt de natură să înlăture existența unui risc real și iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ contestat. În acest sens, se constată că argumentele referitoare la lipsa probelor privind prejudiciul ireparabil nu înlătură consecințele care decurg din executarea Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025. Mai mult, posibilitatea unei eventuale restituiri ulterioare a sumelor încasate nu oferă reclamantului garanția protejării intereselor sale legitime până la soluționarea definitivă a litigiului.

Completul judiciar atestă că intimatul Serviciul Fiscal de Stat invocă caracterul pretins reparabil al prejudiciului, pornind de la premisa că eventualele sume încasate în executarea actului administrativ ar putea fi restituite ulterior. Totuși, instanța de recurs a analizat problema din perspectiva efectelor concrete pe care executarea imediată a actului administrativ le poate produce asupra reclamantului. Chiar dacă eventualele prejudicii patrimoniale ar putea fi compensate ulterior, lipsirea reclamantului de mijloacele financiare necesare tratamentului medical și riscul afectării stării sale de sănătate constituie consecințe care depășesc sfera unui simplu prejudiciu material și justifică acordarea protecției juridice provizorii până la soluționarea definitivă a litigiului.

Reiterând, în fundamentarea poziției de a admite a recursului, Completul specializat menționează că, din punct de vedere constituțional, suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil se întemeiază, în calitate de măsură de protecție provizorie, pe articolele 1, 20, 26 și 53 din Constituție.

În special, articolul 53 alin. (1) din Legea fundamentală garantează un drept fundamental la protecție juridică efectivă împotriva actelor autorității publice, în măsura în care acestea interferează cu drepturile persoanei în cauză.

Suspendarea executării actului administrativ individual implică o abordare complexă, pe de o parte, dată de necesitatea implementării efectului executoriu al acestuia, iar pe de altă parte de protecția juridică efectivă, care include și protecția judiciară provizorie, în privința efectului executoriu al actelor administrative individuale împovărătoare.

În lipsa implimentării eficiente a mecanismului asigurării protecției judiciare provizorii în cadrul exercitării controlului judiciar asupra măsurilor suverane întreprinse de autoritățile publice în procesul de realizare a funcțiilor și sarcinilor administrative (de executare a legilor), conceptul statului de drept și accesul efectiv la un control judecătoresc ar putea fi compromis sever, transformându-se doar într-o formalitate. Totodată, dreptul subiectiv din unul concret și efectiv, s-ar transforma

într-o dimensiune iluzorie și teoretică, datorită intervalului de timp de la inițierea procesului și până la adoptarea unei hotărâri judecătorești definitive. Astfel, de vreme ce statul garantează un drept, el trebuie să creeze premisele realizării depline a acestuia.

Protecția legală provizorie în procesul de contencios administrativ nu a fost concepută și nici nu poate fi o instituție formalistă, aceasta constituind o regulă aplicabilă de fiecare dată, atunci când este impusă de necesitatea apărării urgente a revendicării încălcării dreptului subiectiv al reclamantului, legalitatea și proporționalitatea administrației publice, prin punerea în balanță a altor componente ale interesului public.

În lumina celor expuse, Completul judiciar specializat reiterează aplicabilitatea reglementărilor art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a Recomandării nr. R (89) 8 privind protecția judiciară provizorie în cauzele administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri la 13 septembrie 1989, și a Rezoluției (77) 31 privind protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1977. În temeiul acestor instrumente internaționale, instanța are obligația de a garanta principiul protecției provizorii efective a persoanei interesate, în cadrul unui proces de contestare a unui act administrativ, ca mecanism indispensabil de echilibrare a raportului juridic dintre particular și autoritatea publică.

Astfel, pornind de la prezumția că protecția juridică provizorie are funcția de a garanta o protecție legală efectivă, în temeiul articolelor 3, 20, 36, 39, 189 și 219 din Codul administrativ, și constituie un remediu intermediar de protecție a drepturilor, în speță, Completul judiciar specializat, în temeiul reglementărilor art. 172 și art. 214 din Codul administrativ, concluzionează că, contrar celor reținute de prima instanță, sunt întrunite condițiile pentru acordarea protecției juridice provizorii împotriva efectului executoriu al Deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025, contestată de reclamant, în scopul evitării riscului producerii unor prejudicii ireparabile acestuia și pentru asigurarea unei protecții legale efective, până la emiterea unei hotărâri judecătorești executorii.

Astfel, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru constată că, în speță, instanța de fond nu a atribuit o apreciere obiectivă circumstanțelor cauzei, motiv pentru care va admite recursul declarat de avocatul Roșca Vladislav, în interesele recurentului Josanu Andrei, va anula încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 4 februarie 2026 și va adopta o nouă încheiere, prin care se admite cererea înaintată de Josanu Andrei privind suspendarea executării Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Josanu Andrei.

În conformitate cu prevederile art. 172 alin. (2), art. 214 și art. 243 alin. (1) lit. c), alin. (3) din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea

acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

DECIDE :

Se admite recursul declarat de avocatul Roșca Vladislav, în interesele recurentului Josanu Andrei.

Se anulează încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 4 februarie 2026 și soluționând prin decizie problema respectivă, se adoptă o nouă încheiere, *potrivit căreia:*

Se admite cererea înaintată de Josanu Andrei cu privire la suspendarea executării Deciziei nr. 775/3602 din 28 octombrie 2025 emisă de Serviciul Fiscal de Stat asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Josanu Andrei.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Mîra Ghenadie

Judecătorii

Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae